

Michaela Zamari

Príbeh inšpirovaný
skutočnými udalosťami

Posledný džentlmén

Muž, ktorého som (ne)mala stretnúť

Michaela Zamari

Posledný
džentlmen

Muž, ktorého som (ne)mala stretnúť

Copyright © Michaela Zamari 2018
Cover © Michaela Zamari 2018
Design © Amanda Walker 2018
Slovak edition © Michaela Zamari 2018

ISBN: 978-80-570-0197-3

Je nepodstatné, v ktorom hlavnom meste sa nasledujúci príbeh odohráva, aplikovať ho môžete takmer na ktorúkoľvek vyspelú krajinu našej zemegule.

Možno je to skutočný príbeh, i keď nemusí byť váš.
Možno sa to nemalo stať, ale možno by ste na svojich
rozhodnutiach tiež nič nezmenili.
A možno sa domnievate, že vám sa to stať nemôže. Lenže „ono“
si od vás nikdy nebude pýtať povolenie...

PROLÓG

Hovoríte, že milostné vzťahy na pracovisku sú v rozpore s etickým kódexom?

Jasné, že sú. Ale s ktorým – firemným či vaším vlastným?

Preskočme všetky tie táraniny o morálke a pušťme sa priamo do jadra problému. „Vášeň v zajatí túžby“, „zakázané ovocie chutí najlepšie“, „čo oko nevidí, srdce nebolí“... Mohli by sme s podobnými frázami pokračovať do aleluja.

Aby sme potešili aj všetkých pesimistov či dišputérov, ktorí vo všetkom vybádajú len nevýhody a namiesto riešení vidia problém, spomeňme aj výrazy ako: „Niektoré ovocie môže byť červivé“ a „Aj krásny žrebec či kobyľa vám dokážu znenazdajky nakopnúť zadnú časť tela alebo ego“.

Vy síce nemusíte vedieť prečo, ale oni vedia. A ja to viem tiež, takže mi môžete trochu veriť.

Čo však túžba a vášeň? Nejaké pozitíva, nejaké negatíva? Podľa mňa, skrátka len prebývajú a občas ožívajú v každom z nás a na základe vlastnej logiky nám diktujú, čím – alebo skôr – kým sa živia naše predstavy.

Byť lojálna voči predsudkom a stereotypom vymierajúcich generácií mi srdce – sčasti dobrodruha a sčasti realistu (alebo adepta do partie, ak by nastal deň otvorených dverí do Epikurovej záhrady) – málokedy dovolí brať ich na vedomie. Vypočujem, posúdím, podstatné uchovám, zvyšok vyfiltrujem – nutnosť pre zachovanie energie a použiteľného úsudku.

Na obhajobu mi ale nedá nedodať, že takmer všetci starí ľudia (takmer preto, lebo výnimka potvrdzuje pravidlo, čo mu dodáva nepochybniteľný šmrnc) sú minimálne v mojich očiach veľmi múdri a erudovaní vďaka množstvu životných skúseností. Na vznešenosti im uberá len ich občasné hundranie nad všetkým a všetkými. To však považujem za odpustiteľné, keďže sa našim starším životným súpútnikom musí nechať, že život ovenčený prevažne starovekými zásadami sa s nimi nemaznal. Vychoval ich v nezávideniahodnej realite, ktorá nedovolila pozitívnomu pohľadu na svet prerásť do nirvány dnešnej modernej spoločnosti.

Ale my dnes žijeme v inom storočí a zápasíme s inými problémami. Niektoré zostali a navždy zostanú rovnaké, avšak niektoré sú nové a my sme k nim nedostali návod na vyriešenie. Snažime sa, občas pochýbime a prehráme, občas to zoládneme. A občas sme skrátka niekde medzi tým a usilujeme sa žiť najlepšie, ako vieme.

Našími najväčšími nástrojmi sú vášeň a sloboda.

Viem, dalo by sa namietaf, sloboda ani v dvadsiatom prvom storočí nie je samozrejmosťou, ktorou by mohol disponovať každý, ale ak ju máme, je požehnaním alebo prekliatím?

Realita má dvojaký meter na tých, ktorí sa aspoň snažia nerúcať ideály spoločnosti a žiť v súlade so všeobecne platnými a jasnými konvenciami, a na tých, ktorí sa neunúvajú a rovno strategicky prejdú do permanentnej ignorácie. Všetkým však vytrie zrak rovnako. A presne v tom spočíva jej čaro.

Fantázia každého z nás minimálne raz za život zablúdi k romániku s kolegom či kolegyňou na pracovisku, k vášnivému podľahnutiu primárnym potrebám. Nie každý sa ale odhodlá podľahnúť vlastnej žiadostivosti...

Kde však hraničí túžba s morálkou a odvaha so zbabelosťou?

Tak ako medzi pravdou a klamstvom, či medzi láskou a nenávisťou, jestvuje tenká hranica, na rovnakom princípe funguje aj hra so skutočnosťou. Pomyselná hrádza môže byť bližšie, ako si myslíme, a záchranné koleso ďalej, ako by sme potrebovali.

A možno sa len máme naučiť plávať, nech sú podmienky akékoľvek nepriaznivé...

Posledný džentlmen

Vráťme sa ku vzťahom na pracovisku, alebo bez okolkov preskočme k téme sex.

Koho by si vybralo vaše libido? Ženatého jedinca s manželskými benefitmi, minimálne nepísanými; mladé mäsko otvorené všetkým spoločenským neduhom, vynímajúc serióznym záujem usadiť sa a vzdať sa tak lákadiel opojnej slobody; nezadaného, zosobňujúceho ukážkový typ partnera, ktorý by k vám priradili všetky párové analýzy a očakávania spoločnosti; či niekoho oveľa staršieho, tajomne nezadaného, no s iskrou, akú by ste u rovesníkov márne hľadali?

Ja som si vybrala. Presnejšie, moja túžba si svoj objekt záujmu vyvolila sama. A práve v tom najnevhodnejšom čase.

Alebo v najvhodnejšom? Potvora.

Pôvodne som nemala v úmysle napísať túto spoveď, ale v jednom momente ma k nej nevedomky vyprovokoval samotný „posledný džentlmen“, ktorému je venovaná značná časť tohto príbehu a absolútny neporiadok a chaos vo vydavateľskom svete. Knihy sú umenie, ktoré si zaslúži určitú autentickosť a pokoru. Ale táto hypermoderná doba ich čoraz viac znehodnocuje a pretvára ich na komerčný materiál. Kvalitných kníh nie je málo, no stratia sa na trhu preplnenom rafinovaným marketingom.

V tejto chvíli netuším, či sa aj môj príbeh utopí v záplave produktov fantázie druhých, ale naučila som ho plávať a hádzem ho do vody. Tak ma to učil tatko, keď som chcela nanuk na dovolenke v Chorvátsku. Mala som menej ako desať rokov a netušila som, že nanuk nebude najväčším pôžitkom, ktorý mi svet ponúkne, ak sa nebudem hanbiť pozrieť sa mu do očí...

PRVÁ KAPITOLA

Slnčný letný deň v polovici júna sa niesol v znamení gulášu. Nemyslím tým len predmet pracovného teambuildingu, ale aj výstižný opis toho, čo sa odohrávalo v mojej hlave. Brala som to pozitívne. Guláš myšlienok občas prospere chuťovým pohárikom, ak ho správne dochutíte.

Práve som dokončila svoj prvý rukopis, ktorý som o pár týždňov plánovala poslať do vydavateľstiev, no ešte predtým som sa o tom chcela zmieniť svojej milovanej rodinke. Zároveň moja cestovateľská duša pišťala po novom dobrodružstve a biologické hodiny odbili dvadsiaty šiesty rok.

Na toto číselko som sa celkom tešila, pretože z nejakého dôvodu som sa vopred nastavila na skutočnosť, že nasledujúci rok si naplno užijem.

Robila som to predtým a plánovala som v tom pokračovať celý život. Ibaže niečo mi navrávalo, že tento rok bude ešte špeciálnejší.

Firma, v ktorej som už ôsmy rok zarezávala ako včelička, väčšinou, zvykla teambuildingy a pracovné večierky usporadúvať vo štvrtok podvečer.

Celkom dobrý nápad, minimálne z pohľadu ľudí, ktorí sa plánovali so svojimi kolegami socializovať dlhšie ako do oficiálneho konca akcie. Presne medzi takých ľudí patrí aj ja.

Žiaľ alebo našťastie.

Práve tento štvrtok mi zmenil život viac, ako možno plánoval. Viac, ako som plánovala ja. A možno aj preto, že som nič z toho, čo sa udialo neplánovala...

Mesiace som sa pohrávala s myšlienkou najlepšej cesty v živote. Na vlastnú päsť, od letenky až po všetky neočakávané situácie na cestách a jeden z mojich dobrých kamarátov, cestovateľ dušou i humorom, ma neopísateľne nalákal na ázijské Borneo - tretí najväčší ostrov na svete. Tak veľmi ma táto destinácia nadchla, že som odložila plán navštíviť Afriku, a keď sme sa so spomínaným kamarátom nevedeli zhodnúť na základných veciach, začala som konať. Na tejto firemnej akcii som oslovila zopár kolegov - prevažne mužov - pretože naša firma sa vyznačuje pomerom asi desať mužov na jednu ženu. Povedzme si úprimne, muži sú v tomto smere viac spontánni a nechajú sa ľahšie prehovoriť, keď na nich vybalíte otázku: *Čo tak Ázia, na mesiac, odlet o dva mesiace?*

Prvý sa chytil Timothy.

Mladý, tmavovlasý, chudý, večne usmiaty chalan otvorený všetkým bláznivým nápadom. Aj tomu môjmu. Doposiaľ sme si spolu len párkrát zahrali tenis, ale zúfalá situácia si vyžaduje zúfale riešenie. Číže ostych z toho, že sa dostatočne nepoznáme, som nechala odísť rovnako ako svoju dvadsaťpäťku. Šanca na môj vysnívaný ázijský výlet bola väčšia, než som si pôvodne myslela.

Oslovila som so svojimi cestovateľskými plánmi aj Reese, mladú, sympatickú a priateľskú blondínku, ktorá skrášľovala našu recepciu. Nielen mimoriadne peknými očami, ale aj šikovnosťou. Vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch študovala v predposlednom ročníku vysokej školy. U nás pracovala ako brigádnicka, no doteraz sme nemali veľa príležitostí spoznať sa bližšie. S nápadom o aktívnej dovolenke v Ázii som za ňou prišla hneď po tom, ako sa ma spýtala, či sa s Camom už k sebe nevrátíme.

Cameron bol náš kolega, výnimočný človek, a v danom čase už pár mesiacov aj bývalý priateľ. Skúsili sme to spolu, veľa mi

náš vzťah dal, veľa ma naučil alebo skôr poučil, ale ukázalo sa, že oddelene sme šťastnejší než v páre. Zostali sme priateľmi a ja som verila, že raz sa spolu dokážeme rozprávať bez všadeprítomných „čo ak“ či „čo keby“.

Napriek tejto skutočnosti som stále nesúhlasila so vzťahmi na pracovisku. S Camom sme pracovali na dostatočne odlišných oddeleniach, takže náš vzťah do práce nezasahoval, a keďže sa po rozchode zachoval ukážkovo a nezanevrel na mňa ako na človeka, v mojich očiach stúpol ešte viac. Zastávam názor, že skutočný charakter človeka sa ukáže až po rozchode. A Cam ho má.

V ten deň som ešte netušila, akou dôležitou súčasťou môjho života bude Reese.

Posledný míľnik v tento zlomový deň predstavoval ON.

Už ne jeden raz som ho zahliadla v práci, kým sme ešte pracovali pod jednou strechou. Osud sa s nami pohrával už viac ako rok. No zatiaľ nepritvrdil. Až dodnes.

Odkedy som ho pred rokmi uvidela na pracovnej pôde, niečo mi navrávalo, že tento muž sa nevyskytol v mojej blízkosti len tak. V tom momente sa ešte o slovo neprihlásili žiadne primitívne túžby, zatiaľ som ho nevnímala všetkými orgánmi, ale z nejakého, mne neznámeho dôvodu, som cítila niečo zvláštne. Vtedy by mi však ani len nezišlo na um, že nás dvoch v budúcnosti čaká nejaká spoločná etapa. Bola som šťastne zadaná a na nikoho iného som ani nepomyslela.

Pracovné stretnutie v nepracovnom prostredí sme mali na nádhernom mieste, v lese nad mestom. Počasie nám prialo a keď som s kolegami dorazila na miesto konania, ihneď sme sa preládili z pracovného stresu na uvoľnenú atmosféru.

ON tam už bol. Prišiel skôr spolu s organizátormi a pomáhal s varením gulášu.

Prečo ho volám ON?

V ten deň som ešte nevedela jeho meno.

Áno, je to trápne, ale ja si pri prvom stretnutí málokedy za-fixujem meno do dlhodobej pamäte a nemohla som sa ostat-ných kolegov spýtať: „Prosím ťa, ako sa volá ten fešák, ktorý je odo mňa takmer o jeden a pol desaťročia starší? Nasledovala by otázka: „Čože sa o neho tak zaujímaš?“ a odpoveď: „Iba ma nemiestne priťa-huje“ by asi nebola vhodná.

Zaregistroval ma tak rýchlo ako ja jeho, aj rovnako inten-zívne.

Dopekla.

V košeli s krátkym rukávom sa vynímali jeho vypracované ruky a na atraktívnosti mu neuberali ani okuliare. Vyzeral lepšie, než si zaslúžil.

Síce nedosahujem modelingovú výšku, no nepatrím ani k tým najnižším a preto mi imponujú vysokí muži. ON bol nie-len vyšší odo mňa o dobrých pätnásť či dvadsať centimetrov, ale ešte aj postavu mal vyformovanú presne podľa mojej predstavy ideálneho chlapa pre mňa. Nemám prototyp postavy s osím pá-som, takže ku šťastiu mi stačí, ak náprotivok nie je odo mňa chudší. Ak je k tomu ešte aj vyšportovaný ako on, tak moje pod-vedomie má čo robiť, aby sa zdržalo útokov na vedomú časť mozgu.

V tej chvíli ma striaslo, akoby som podvedome tušila, že som sa ocitla naraz v minulosti s Camom a zároveň v blízkej budúcnosti. Nemyslíte si, že mám záľubu v románikoch s kolegami. Pravdepodobne to bolo zapríčinené tým, že som v práci trávila priveľa času a nemala som iné príležitosti stretnúť normálnych mužov. Ak je to vôbec splniteľná misia...

Ale ostaňme pozitívni.

Hovorí sa, že by sa nemalo vstúpiť do tej istej rieky dvakrát. Človek si však dokáže všetko odôvodniť a u mňa to platí dvoj-násobne. Neplánovala som vstupovať znova do rovnakej rieky alebo možno do inej, ústiacej do rovnakého mora. Mora skúse-

ností, minimálne, a to už znie ako tak ospravedlňujúco. Niežeby som sa potrebovala obhajovať, veď mojím zámerom predsa nebol ďalší vzťah na pracovisku, ale prosté utužovanie vzťahov.

Nikdy som nebola naklonená sexu bez lásky. Sex považujem za príliš dôvernú záležitosť. Raz som na to pozabudla a presvedčila sa, že sa nemýlim.

Ale ON? Pohľad na neho rúcal morálne zásady v jadre môjho dobre stráženého svedomia. V tej chvíli mi myslou prebehla jedna razantná myšlienka. Bola si sebou taká istá, až ma to vydesilo. Nonšalantne sa prehnala po móle môjho vedomia a predtým, ako sa stratila v zákulisí podvedomia, zanechala mi dôrazný odkaz: „*S týmto mužom sa raz vyspíš!*“ Nespomenula čas, priestor, dôvod... žiadne zbytočné detaily, vlastne to ani nedopovedala a ja som už vedela, že nežartuje.

A presne tento moment všetko spustil...

DRUHÁ KAPITOLA

V ten istý deň sa niečo zlomilo medzi mnou a NÍM a zároveň som u Tima rozbehla myšlienkové pochody zamerané na cestovanie po Ázii s kolegyňou, kamarátkou. Nevyvrátiteľná kombinácia, ktorá sprevádzala najbližšie mesiace.

Keď som sa na minútku ocitla sama, kým sa páni vzdialili navštíviť nejaký starý bunker z čias vojny, uchlipla som si z piva a zalovila v pamäti.

Prvý raz som HO stretla v práci tesne po náročnom rozchode (s mojím prvým oficiálnym priateľom, s ktorým sme sa takmer zasnúbili, no nakoniec po vyše štyroch rokoch zvíťazil rozchod) a pred nadviazaním vzťahu, ktorý mi predpovedala veštkyňa. Podrobnosti nechajme na inokedy. Dlhو by som vás presviedčala, že oficiálne mám v hlave všetkých päť pohromade a je to pekne nanič poznať niečo z osudu skôr, ako nadíde čas zistiť to.

Či sa akokoľvek snažíte zmeniť dej, alebo ľahostajne upadnete do pasivity, ak je vám raz niečo predurčené, nemáte šancu zvrátiť budúce dejiny.

Ale, pravdaže, všetko je relatívne.

Síce som si JEHO existenciu nepripúšťala nad rámec pracovnej etikety a vzhľadom k okolnostiam som v tom čase ani neregistrovala mužské postavičky mihajúce sa okolo mňa. Ale ON nevedomky dokázal niečo nevidané. Podarilo sa mu aktívovať moje pozastavené radary napriek tomu, že sme sa sotva videli a prehodili pár zdvorilých viet.

Mozaika jeho tváre ma však uchvátila a svoje receptory som musela držať na uzde. Okrem ostrých črt mal aj ostrý pohľad a mňa ihneď začalo zaujímať, čo je zač. Niečo z neho vyžarovalo. Čosi, čo by neuniklo žiadnej fyzicky zdravej žene. Nielen ošúchané tajomno, ale omnoho viac. Akoby ste vzali tie najbolestivejšie emócie plné smútku a hnevu, najlepšie i najtvrdšie vlastnosti ľudskej bytosti a spolu so štipkou nádeje ich vložili do jeho nádherných dúhoviek. Tie oči mi učarovali.

Vtedy som ešte netušila, ako veľmi...

„Čo ty tu tak sama?“ vyrušil ma z myšlienok známy hlas. Ešte aj jeho hlas sa mi páčil.

Usmiala som sa. „Čakala som na teba.“

Možno som žartovala, možno nie.

„To iste,“ zasmial sa a prisadol si na múrik, kde som posedávala.

„Ako sa darí, Jenny?“ opýtal sa zo záujmom.

Dokelu, ON si pamätá moje meno – prefackovala ma hanba.

„V rámci možností celkom fajn. Zháňam parťáka na cestu do Malajzie a Singapuru.“ Zámerne som túto informáciu podala bez záverečnej ponuky. Nepoznala som ho, ale bola som si istá, že na cestovanie by sa nahovoriť nedal. Aj keď, vedela by som si predstaviť, ako by asi dopadli večery strávené s ním...

Znova sa zasmial. Vlastne, celkom sa na mne bavil. Viac než som si priala. „Tak to držím palce.“

„Ďakujem,“ zašomrala som. Síce úprimne, ale jeho posmech sa ma trochu dotkol.

„Čo si to vlastne študovala?“ spýtal sa ma napriek tomu, že sme sa o tom najmenej desaťkrát rozprávali.

Brala som to s rezervou. Bolo citeľné, že sa so mnou chcel rozprávať, aj keby sme mali preberať, čo som mala alebo skôr nemala na obed.

„Psychológiu s náukou o spoločnosti,“ odvetila som zdvorilo.

Stiahol obočie a odpil si zo svojho piva. „Takže už ma máš prečítaného?“

„Keby som mala, rozprávala by som sa s tebou?“

S ohromením sa zasmial. „Možno si jedna z tých, čo si nedajú povedať a nezabráni ti to v nevinnej konverzácii.“

Obaja sme vedeli, i keď možno skôr iba tušili, že naša konverzácia nie je nevinná. Aspoň dnes už nie.

„Takže z nás dvoch si tu ty ten, kto vie čítať v druhých,“ poznamenala som.

Zasmial sa ešte srdečnejšie. „Bodaj by. Ja mám takú smolu, že ma dobehne takmer každý, kto si to zaumieni. Som jednoduchý človek.“

Ani trochu mi nepripadal ako jednoduchý človek. Asi zaúradovalo subjektívne vnímanie.

„Takže,“ pokračoval, „keď si študovala psychológiu, to musíš byť hlavička.“

„Nemyslím si. Psychológia nie je veda, ktorú študuješ päť rokov na výške a potom sa z teba stane odborník. Beriem to len ako úvod. Zvyšok je už na každom osobitne. Buď sa človek ponorí do štúdia hlbšie a obetuje tomu takmer všetok svoj čas alebo nie.“

„A ty? Ponorila si sa?“

„Zatiaľ iba rekreačne,“ usmiala som sa. „Popri ostatných koníčkoch som sa jej ešte nemohla oddať naplno.“

„Chápem. V podstate študujeme celý život...“ prehodil záhumčivo, „a ty si ešte mladá, nemáš sa kam ponáhľať.“

Bolo mi jasné, čo študuje v tejto chvíli.

Alebo skôr koho. Nenápadne si ma popri svojom prejave obzeral aj napriek tomu, že som mala džínsy a košeľu s vyhrnutými rukávmi. *Možno má rovnakú predstavivosť ako ja...* napadlo mi.

„Hovoríš, ako keby si ty bol starý. Každý sme len taký starý, ako sa cítime,“ povzbudila som ho pohľadom. Možno o to nestál.

„Povieš mi, keď budeš mať moje roky...“

„Dovtedy nemám právo vyjadrovať sa?“ zvrátila som čelo.